

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 13Cob/162/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5720204523  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5720204523.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: Pavel Hlaváč INPEX, s miestom podnikania 038 42 Rakovo 179, IČO: 47 018 771, zastúpeného právnu zástupkyňou JUDr. Ivetou Ďurčaťovou, advokátkou, so sídlom G. XX, XXX XX O., proti žalovanej: Iveta Hlaváčová INPEX, s miestom podnikania 038 42 Rakovo 110, IČO: 33 775 788 (subjekt má pozastavenú činnosť od 04.07.2020 do 04.07.2023), zastúpenej zástupcom JUDr. Lenka Maďarová, s.r.o., so sídlom Štrková 95/21, 010 09 Žilina, IČO: 47 232 692, v konaní o zaplatenie 40.000 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/73/2020-92 zo dňa 1. júla 2021, takto

### rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/73/2020-92 zo dňa 1. júla 2021 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaná má voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi právo na 100 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd poukázal na žalobu žalobcu, jej zdôvodnenie, písomné vyjadrenie žalovanej k žalobe, následné podania sporových strán, poukázal na vykonané dokazovanie, z neho zistený skutkový stav, ktorý právne posúdil za aplikácie ust. § 261 ods. 1, § 373, § 388 ods. 1, 397, § 398 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

3. Okresný súd primárne považoval za potrebné uviesť, že právny vzťah medzi stranami sporu sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, pretože obidve strany sporu sú podnikatelia (§ 261 ods. 1 Obchodného zákonníka), navyac, nároky uplatňované v konaní súvisia so Zmluvou o predaji podniku zo dňa 2.4.2013, ktorá zmluva je tzv. absolútnym obchodom podľa § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka.

4. Pokiaľ išlo o právnu kvalifikáciu tak, ako skutkové tvrdenia popísal žalobca v žalobe, aj vo svojich písomných vyjadreniach, nárok na zaplatenie sumy 40.000,- Eur odvíjal od skutočnosti, že napriek rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 17Cb/52/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/240/2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.6.2020 a vykonateľnosť dňa 3.7.2020 a napriek neodkladnému opatreniu, ktoré uložilo žalovanej zákaz nakladať s huteľnými vecami, a to rozhodnutím Okresného súdu Martin sp. zn. 17Cb/52/2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/145/2019 motorové vozidlá, ktoré sú predmetom sporu, žalovaná užívala aj po

dátume 4.8.2019 (nesprávne uvedené 2020) s tým, že motorové vozidlá vydala až dňa 15.7.2020. Tieto užívala bez poskytnutia žalobcovi akejkoľvek finančnej náhrady, čím spôsobila, že žalobca nemohol vozidlá využívať v rámci svojej podnikateľskej činnosti, nemohol s nimi nakladať, nemohol ich prenajať a tiež vozidlá boli opotrebovávané používaním.

5. Z takto vymedzeného skutkového stavu veci okresný súd kvalifikoval daný nárok nie ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože nebol vymedzený tak, že žalovaná sa obohatila na úkor žalobcu tým, že motorové vozidlá používala, nebol produkovaný jeden dôkaz, že by vozidlá používala, uvedené zostalo v rovine tvrdenia, teda nebolo preukázané obohatenie na strane žalovanej na úkor žalobcu. Naopak, ak žalobca tvrdil, že jeho majetok sa znížil tým, že nemohol s vozidlami nakladať, nemohol ich prenajať, nemohol ich využívať k podnikateľskej činnosti a tiež vozidlá strácali hodnotu opotrebením, tak okresný súd daný nárok kvalifikoval ako nárok na náhradu škody.

6. Vzhľadom k tomu, že žalovaná vzniesla námietku premlčania, okresný súd musel vyriešiť túto otázku. Vzhľadom k tomu, že vzťah medzi stranami sporu sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, premlčacia doba je štvorročná. Keďže išlo o premlčanie práva na náhradu škody, práva sa premlčujú odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu. V danom prípade si žalobca uplatnil škodu, ktorá mu vznikla od októbra 2016, teda štyri roky pred podaním žaloby. Takto časovo vymedzil okamih, kedy mu začala vznikať škoda a vedomosť o tom, kto je povinný na jej náhradu, odvíjal jednak od neodkladného opatrenia, ktorým bolo zakázané žalovanej nakladať s uvedenými vecami a ktoré nadobudlo právoplatnosť 4.8.2019, následne od právoplatného rozsudku, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť tieto veci vydať, ktorý nerespektovala s tým, že rozsudok bol vykonateľný dňa 3.7.2020. Pri štvorročnej premlčacej dobe bolo zrejmé, že nárok na náhradu škody premlčaný nie je, s poukazom aj na tú skutočnosť, že ak mala škoda spočívať v tom, že žalobca nemohol využívať vozidlá na podnikateľské účely, nemohol ich prenajímať a vozidlá sa plynutím času opotrebovali, tak v podstate táto škoda je vlastne škodou spočívajúcou v ušlom zisku, ako aj skutočnej škode za opotrebenie vozidiel, pričom škoda spočívajúca v ušlom zisku vzniká každým dňom a žalobca si uplatnil túto škodu len za posledné štyri roky od podania žaloby.

7. Za ustálenia, že nárok premlčaný nie je, súd prvej inštancie ďalej skúmal, či sú splnené základné podmienky, za ktorých je možné nárok na náhradu škody priznať. Okresný súd uviedol, že o porušenie záväzkovej povinnosti ide nielen vtedy, keď dôjde k porušeniu akejkoľvek povinnosti priamo zo zmluvy alebo povinnosti vyplývajúcej zo zákona, na základe uzavretej zmluvy, ale aj vtedy, ak dôjde k porušeniu záväzku a podobne. Náhrada škody je viazaná na existenciu záväzku. Záväzok žalovanej vydať žalobcovi uvedené motorové vozidlá existoval jednak na základe zmluvy o predaji podniku a judikovaný bol rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 17Cb/52/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/240/2019, vykonateľným dňa 3.7.2020, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť vydať vec. V dôsledku tohto porušenia povinnosti podľa tvrdenia žalobcu mu vznikla škoda. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 373 Obchodného zákonníka je protiprávny úkon, ktorý mal okresný súd za preukázaný, pretože žalovaná porušila svoju povinnosť vyplývajúcu jej zo zmluvy o predaji podniku a jednak vyplývajúcu z rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 17Cb/52/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/240/2019. Ďalším predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je vznik škody. Podľa názoru okresného súdu existenciu, a teda vznik škody, či už skutočnej škody alebo ušlého zisku žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal a zostala len v rovine tvrdení. Ak žalobca tvrdil, že mu škoda vznikla tým, že nemohol vozidlá používať na podnikateľské účely, že ich nemohol prenajať, že nemohol s nimi nakladať, tak uvedené zostalo len v rovine tvrdenia. Žalobca neprodukoval jeden jediný dôkaz o tom, že by to bola práve skutočnosť, že nemal k dispozícii od žalovanej predmetné dve motorové vozidlá, ktorá viedla k tomu, že by sa mu bol znížil zisk z podnikania, že by evidoval prípadne nejakých záujemcov na prenájom práve týchto konkrétnych vozidiel, ktoré zmluvy nemohol uzavrieť, lebo s vozidlami nedisponoval. Nepredložil jediný dôkaz o tom, že v súvislosti, napr. s nakladaním vozidla mal možnosť uvedené vozidlá predať, čo však urobiť nemohol, lebo vozidlá nemal k dispozícii, teda samotnú existenciu, aj vznik škody nemal okresný súd za preukázané, pokiaľ išlo o ušlý zisk. Ani skutočnú škodu okresný súd nepovažoval za preukázanú, lebo žalobca iba tvrdil, že vozidlá sa v podstate opotrebovali, lebo došlo užívaním žalovanou týchto vozidiel k bežnému opotrebovaniu, ale nepreukázal, že by skutočne žalovaná tieto vozidlá užívala, nepreukázal a ani nevyčíslil hodnotu skutočnej škody spočívajúcej v bežnom opotrebení a nepodložil ju žiadnymi dôkazmi. Ak okresný súd nemal preukázaný vznik škody, resp. existenciu

škody, tak preukazovanie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody považoval za irelevantné. Z uvedeného zamietol žalobu v celom rozsahu.

8. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech, priznal voči žalobcovi právo na 100 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

9. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne z dôvodov podľa ust. § 365 písm. f) a h) CSP v spojení s Čl. 2 ods. 1 a 2 CSP. Ustálenia súdu prvej inštancie, na základe ktorých žalobu zamietol, považoval žalobca za nesprávne a arbitrárne. Mal za to, že okresný súd skutkové závery podrobil nesprávnemu právnemu hodnoteniu, ktoré vyvoláva také vady, ktoré sa zásadným spôsobom dotýkajú práv žalobcu. Napadnuté rozhodnutie vyvodzuje z dokazovania nesprávne a neúplne zistený skutkový stav, závery sú zároveň aj nelogické, nie sú presvedčivé. Žalobca nesúhlasil so záverom okresného súdu, že nepreukázal vznik škody a že by ním vyčíslená škoda zostala len v rovine tvrdení. Súdu prvej inštancie boli predložené všetky relevantné dôkazy, ktoré osvedčili jeho nárok voči žalovanej, s ktorými disponoval. Nárok bol osvedčený už skutočnosťou, že ak by žalovaná vydala tieto vozidlá v zmysle zmluvy o predaji podniku už v roku 2013, tak žalobca vozidlá mohol užívať výlučne pre svoje podnikateľské účely, t.j. za účelom dosiahnutia zisku. Na produkované tvrdenia a dôkazy žalobcom okresný súd náležite neprihliadol a ani ich neposúdil. Okresný súd neposúdil a nevyhodnotil skutočnosť, že žalovaná vozidlá vydala žalobcovi až dňa 15.07.2020, teda v čase po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 17Cb/52/2017 zo dňa 20.07.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/240/2019 zo dňa 11.06.2020, t.j. po skončení konania o vydanie vecí. Do 15.07.2020 bolo konaním žalovanej znemožnené nakladať a disponovať s predmetnými vozidlami. Z uvedeného žalobca nemohol tieto vozidlá nielenže dať do prenájmu, ale ani ponúknuť do prenájmu tretím osobám. Nemohol podnikáť s ničím, čo nemá vo svojej držbe. Žalobca v dôsledku konania žalovanej predmetné vozidlá nemohol využívať na podnikateľské účely, čo bolo nesporne preukázané výpoveďami sporových strán, Protokolom o odovzdaní vecí zo dňa 15.07.2020. Keďže žalobca nedisponoval vozidlami, nemohol predložiť dôkaz o tom, že evidoval prípadných záujemcov na prenájom týchto konkrétnych vozidiel. Práve konaním žalovanej bolo žalobcovi znemožnené, aby vozidlá mohol ponúknuť na prenájom a následne vyhotoviť konkrétnu nájomnú zmluvu. Pre právny záver o vzniku škody nie je nevyhnutné, aby bol zistený konkrétny nájomca (záujemca), ktorý by mal záujem uzatvoriť nájomnú zmluvu, resp. aby zo strany poškodeného bolo preukazované, či vyvíjal činnosť smerujúcu k prenájomu vozidiel, ale rozhodujúcim je, či pri tzv. pravidelnom behu veci poškodený mohol takúto nájomnú zmluvu uzatvoriť a žalobca, keby disponoval s vozidlami, mal by takúto možnosť vytvorenú. Žalobca vyhľadal na internete voľne dostupné cenníky požičovní motorových vozidiel týkajúce sa nájmov podobných vozidiel s tým, že pri určení ceny nájmu konkrétnych vozidiel prihliadol na vek vozidiel ako aj druh vozidla, ktoré cenníky boli spolu so žalobou okresnému súdu predložené. Predmetné cenníky súd prvej inštancie neposúdil a nevyhodnotil. Okresný súd nezohľadnil ani nevyhodnotil skutočnosť, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata sumy 40.000,- Eur, ktorá v zmysle predložených cenníkov nepredstavuje ani výšku ročného nájomného za obidve vozidlá, ktoré nájomné by bolo vo výške 46.800,- Eur. Žalobcom požadovaná suma je podľa jeho názoru v súlade so zásadou poctivého obchodného styku. Žalobca vychádzal z ceny obvyklého nájmu za obdobný druh vozidiel ako si účtujú požičovne motorových vozidiel, ktorú v prospech žalovanej znížil. Okresný súd ustálil, že žalobca nepreukázal, že žalovaná skutočne tieto vozidlá užívala. Žalovaná v priebehu konania nepoprela tvrdenie žalobcu, že vozidlá až do momentu ich vydania, t.j. do 15.07.2020 boli v jej moci. Z výpovede zástupkyne žalovanej vyplynulo, že žalovaná vozidlá mala vo svojej moci s tým, že vozidlo AUDI Q7 užívala a vozidlo NISSAN 350Z bolo zaparkované. Ak by aj bolo pravdivé tvrdenie žalovanej, že vozidlo NISSAN bolo zaparkované v garáži, neovplyvňuje to skutočnosť, že vedome marila žalobcovi užívať vozidlá na podnikateľské účely. Ako dôkazy, že žalovaná užívala predmetné motorové vozidlá, žalobca predložil:

- Protokol o odovzdaní vecí zo dňa 15.07.2020
- Protokol o technickom stave vozidla AUDI Q7 z roku 2012
- Protokol o technickom stave vozidla NISSAN 350Z z roku 2010,

ktoré presne určujú technický stav predmetných vozidiel, z ktorých nesporne vyplýva, že počas obdobia, kedy tieto vozidlá mala v dispozícii žalovaná, boli užívané. Podľa žalobcu je v danom prípade bezpredmetné, či ich užívala žalovaná alebo iná osoba, pretože i táto by ich užívala s vedomím žalovanej. Podľa žalobcu okresný súd neposúdil, že konaním žalovanej bolo zasiahnuté do jeho vlastníckeho práva a v dôsledku protiprávneho konania žalovanej u žalobcu ako poškodeného nedošlo k

rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci to bolo možné očakávať s ohľadom na charakter vecí - vozidiel. Skutočnosť, že žalovaná, resp. jej právna zástupkyňa potvrdili v rámci prednesov na pojednávaní, že minimálne vozidlo AUDI Q7 užívala, vyvracia ustálenie súdu prvej inštancie, že nebolo preukázané, že žalovaná vozidlá užívala. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd citoval ustanovenia príslušných právnych predpisov, avšak ich aplikáciu nevysvetlil, resp. neuviedol, ktoré ustanovenia zákona v danom spore považoval za relevantné pre právne posúdenie sporu. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť.

10. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná prostredníctvom zástupcu. Mala za to, že odvolanie žalobcu nijakým relevantným spôsobom nedokáže spochybniť a vyvrátiť vecnú správnosť rozsudku okresného súdu. Tvrdenia žalobcu sú subjektívnym názorom žalobcu, ktorý ako sporová strana neunesol dôkazné bremeno preukázania existencie svojho nároku. Podľa žalovanej okresný súd správne a zrozumiteľne odôvodnil, že žalobca nepreukázal vznik škody a vyčíslenie škody ponechal len v rovine tvrdenia bez produkovania adekvátnych dôkazov. Žalovaná poukázala na to, že už v prvom vyjadrení k žalobe uviedla, že vozidlá neboli predmetom Zmluvy o predaji podniku zo dňa 02.04.2013, účinnnej od 16.04.2013. Žalobca až dňa 31.03.2017 podal žalobu o vydanie vozidiel, teda tesne pred uplynutím 4-ročnej premlčacej doby, počas ktorej mu nechýbali a nepotreboval ich na podnikateľské účely. Žalobca žalobu podal až po vysporiadaní BSM ako pomstu za ukončenie manželstva, majetkového vysporiadania a trestného konania, ktoré prebiehalo, nie z dôvodu, že by potreboval uvedené vozidlá na akékoľvek účely. Uvedené vozidlá patrili žalovanej ako jeho manželke a jeho synovi. Vzhľadom na vek vozidiel, žalobca ich reálne nemohol ani prenajímať a už vôbec nie za sumy, ktoré uvádza v žalobe. Žalobca na preukázanie výšky nároku predložil dôkaz o výške prenájmu za vozidlá, ktoré absolútne nezodpovedajú veku a kategórii vozidiel, ktoré sú predmetom jeho nároku. Súd prvej inštancie nemohol vyhodnotiť nárok žalobcu inak, ako ho zamietnuť. Okresný súd nie je povinný prepočítavať nárok, ktorého základ nie je daný. Okresný súd správne ustálil, že žalobca ani nepreukázal, že žalovaná uvedené vozidlá užívala, keď je nereálne, aby užívala dve vozidlá. Vozidlo NISSAN 350Z neužívala vôbec, nakoľko toto bolo darované žalobcom ako otcom synovi. Žalobca vedel, kde sú vozidlá zaparkované, nič mu nebránilo ich užívať. Sám žalobca od 04/2013 prispel k tomu, že vozidlá neužíval. Celá vec je len nevysporiadanie sa s ukončením osobných vzťahov. Navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť s priznaním nároku na náhradu trov konania.

11. K doručenému vyjadreniu žalovanej sa písomne vyjadril žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne v podaní zo dňa 12.10.2021 (č.l. 131 spisu). Žalobca poukázal na to, že obsah vyjadrenia žalovanej tvoria len tvrdenia týkajúce sa rodinných vzťahov medzi sporovými stranami. Zvýraznil, že v danom spore ide výlučne len o obchodno-právne vzťahy a rodinné vzťahy nie sú pre daný spor podstatné. Žaloba bola podaná dôvodne, žalovaná včas nevydala vozidlá, ktoré žalobca riadne kúpil, a preto je namieste, aby bola žalobcovi priznaná náhrada za protiprávne užívanie vozidiel žalovanou, ktorá ich vydala až v júli 2020, na základe súdneho rozhodnutia a výzvy žalobcu. To, že uvedené vozidlá boli predmetom Zmluvy o predaji podniku zo dňa 02.04.2013, bolo ustálené v rámci konania vedeného na Okresnom súde Martin sp. zn. 17Cb/52/2017, a to právoplatným rozsudkom zo dňa 20.07.2018, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/240/2019 zo dňa 11.06.2020. Pri vyčíslení škody žalobca vychádzal z predložených cenníkov s tým, že prihliadol na vek a druh (kategóriu) vozidiel a na základe toho určil primeranú výšku, t.j. cenu prenájmu vozidla za jeden deň. Ak by striktno vychádzal z predložených cenníkov, tak by mesačný prenájom vozidla AUDI Q7 bol vo výške 2.750,10 Eur bez DPH, t.j. 33.001,20 Eur/ročne a mesačný prenájom NISSAN 350Z GT by bol vo výške 1.800,- Eur, t.j. 21.600,- Eur/ročne. Len ročný prenájom obidvoch vozidiel by predstavoval sumu vo výške 54.601,20 Eur. Žalobca sa žalobou domáhal uložiť žalovanej povinnosť za užívanie vozidiel za nepremlčané obdobie uhradiť len sumu 40.000,- Eur, ktorá nepredstavovala výšku ročného nájomného, ktorý by s prihliadnutím na vec a druh vozidiel bol vo výške 46.800,- Eur. Súd prvej inštancie vôbec neposúdil a nevyhodnotil žalobcom predložené dôkazy, a to cenníky autopožičovní, ktoré podľa názoru žalobcu sú relevantným dôkazom pre posúdenie sporu, nakoľko je v nich uvedená reálna a obvyklá cena nájmu za obdobný druh vozidiel. K tvrdeniu žalovanej, že nepreukázal, že vozidlá užívala, poukázal na predložené protokoly, ktoré zaznamenávajú stav najazdených kilometrov a preukázali skutočnosť, že žalovaná vozidlá užívala a tieto do júla 2022 mala vo svojich moci. Žalobca uviedol, že žalovanej, ani synovi žiadne vozidlo nedaroval, nebol na to jediný dôvod. Táto skutočnosť bola preukázaná tým, že žalovaná si vozidlá v krátkom čase po uzatvorení zmluvy o predaji podniku v rozpore so zmluvou prepísala na seba, a to aj vozidlo Nissan, ktoré malo byť darované synovi. Zároveň poukázal na to, že Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 14Cob/240/2019 zo dňa 11.06.2020 k predmetnému tvrdeniu ustálil, že samotná

obrana žalovanej sa javí ako rozporuplná a nekonzistentná. Tvrdenie žalovanej, že vedel, kde sú obidve vozidlá zaparkované a nič mu nebránilo ich užívať, považoval vzhľadom na preukázané správanie žalovanej v rámci konania vedeného na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 17Cb/52/2017 za nepravdivé a účelové. Žalovaná odmietala žalobcovi vydať vozidlá, tieto boli vydané až po právoplatnom skončení uvedeného konania na základe výzvy žalobcu. Len v dôsledku protiprávneho konania žalovanej žalobca nemohol užívať, resp. bolo mu bránené zo strany žalovanej užívať predmetné vozidlá na podnikateľské účely, preto nebolo v jeho moci, aby predložil nájomné zmluvy, nakoľko vozidlá nemohol ponúknuť na prenájom, keďže s nimi nedisponoval. Zotrvál na podanom odvolaní v celom rozsahu.

12. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 14.10.2021 bolo vyjadrenie žalobcu doručené žalovanej prostredníctvom zástupcu (doručenka na č.l. 137 spisu) s možnosťou sa k nemu v lehote 10 dní písomne vyjadriť, ktorú možnosť žalovaná v lehote určenej okresným súdom a ani k momentu rozhodovania krajského súdu nevyužila.

13. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach odvolacích dôvodov žalobcu podľa ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP a postupom bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

14. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu postupom bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/162/2021-142 zo dňa 05.04.2022, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 19.04.2022 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

15. Podľa ust. § 379 v spojení s ust. § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je rozsahom a odvolacími dôvodmi viazaný.

16. Primárne krajský súd uvádza, že z titulu aplikácie ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu, ktoré boli obsiahnuté v písomne podanom odvolaní zo dňa 27.08.2021 (č.l. 99 - 101 spisu), a to len tými, ktoré sa týkali posúdenia nároku žalobcu, jeho relevantných tvrdení a dôkazov produkovaných v konaní pred súdom prvej inštancie, vo väzbe na dôvody a obsah obrany žalovanej v tomto konaní, za viazanosti odvolacieho súdu skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie podľa ust. § 383 CSP.

17. Podstatou odvolania žalobcu bola námietka nevysporiadania sa s dôkazmi potrebnými na zistenie rozhodujúcich skutočností, námietka nesprávnych skutkových zistení okresného súdu podľa výsledkov vykonaného dokazovania a v dôsledku toho aj záver nesprávneho právneho posúdenia veci.

18. K námietkam uvedeným v odvolaní primárne krajský súd uvádza, že žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadnu podstatnú skutočnosť majúcu za následok úvahu o prípadnej vade v procesnoprávnom postupe súdu prvej inštancie, resp. o prípadnej nesprávnosti rozhodnutia okresného súdu. V danom prípade okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav a opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Závery, ktoré okresný súd prijal, dostatočným spôsobom vysvetlil. Odvolací súd mal za to, že skutkové a právne závery súdu prvej inštancie vychádzajú z dostatočne zisteného skutkového stavu a jeho závery sú v danom prípade jasne a zrozumiteľne odôvodnené. Ak aj okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, osobitne/jednotlivo nevyhodnocoval žalobcom predložené listiny, a to doložené cenníky ich pomenovaním, tak toto zhodnotenie zhrnul v závere, že vo vzťahu k existencii ušlému zisku žalobca svoje tvrdenia nepreukázal.

19. Krajský súd po oboznámení sa so spôsobom vykonávaného dokazovania okresným súdom konštatuje, že ani v tomto smere nebola daná relevantnosť odvolacej námietky žalobcu. Odvolací súd poukazuje na to, že v odôvodnení svojho rozsudku okresný súd uviedol tie dôkazy, ktoré vykonal a z ktorých vyvodil skutkový záver, identifikoval zistený skutkový stav a následne prijatý právny záver

dostatočným spôsobom vyjadril. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je uviesť tie dôkazy, ktoré mali pre vec podstatný, rozhodujúci význam, čo aj okresný súd uskutočnil. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04 zo dňa 31. augusta 2004, podľa ktorého ...„Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov“. Právo na súdnu ochranu nie je spojené s právom na úspech v konaní a ani s tým, aby všeobecné súdy rozhodli v zmysle právneho názoru účastníka súdneho konania (I. ÚS 50/04).

20. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný vtedy, ak súd vec nesprávne právne posúdil. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu). Inak povedané, posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona súd vychádzal. Okresný súd jasným spôsobom v odseku 31. odôvodnenia vyslovil, že žalobcom vymedzený skutkový stav nekvalifikoval ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale ako nárok na náhradu škody, a preto námietka v odvolaní, že okresný súd nevysvetlil, aké ustanovenia považoval za relevantné, nebola dôvodná.

21. V sporovom konaní platí, že súd je viazaný žalobou a uplatnený nárok je charakterizovaný opísaním skutkových okolností, ktorými žalobca svoj nárok zdôvodňuje, keď skutkovým základom opísaným v žalobe v spojitosti s petitom je potom vymedzený základ nároku uplatnený žalobcom, ktorý je predmetom konania.

22. Pre posúdenie opodstatnenosti odvolacích dôvodov žalobcu bolo podstatné poukázať na žalobcom v žalobe vyjadrený peňažný nárok tak, ako sa domáhal žalobou zo dňa 27.10.2020 (§ 132 CSP), ktorý skutkovo vymedzil tvrdením, že na základe Zmluvy o predaji podniku zo dňa 2.4.2013 sa žalovaná ako predávajúca zaviazala žalobcovi ako kupujúcemu odovzdať a previesť vlastnícke právo ku všetkým veciam a právam, ako aj ku všetkým majetkovým hodnotám, ktoré slúžia alebo majú slúžiť na prevádzkovanie podniku, medzi ktoré okrem iného patrilo aj osobné vozidlo továrenskej značky Audi Q7 3.0 TDI, VIN: WAUZZZ4L17D019369, ďalej motorové vozidlo továrenskej značky Nissan 350Z GT, VIN: JN1GAAZ33U0003716. Žalovaná uvedené vozidlá žalobcovi neodovzdala a odmietla ich vydať. Až na základe rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 17Cb/52/2017 zo dňa 20.07.2018, potvrdeného rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/240/2019 z 11.6.2020, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 3.7.2020 a výzvy žalobcu žalovaná dňa 15.7.2020 vozidlá vydala. Žalobca s vozidlami nemohol nakladať, používať ich pri výkone podnikateľskej činnosti ani ich prenajímať. Z uvedeného sa domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu ako vlastníkovi sumu 40.000,- Eur za „znemožnené užívanie osobných motorových vozidiel a nakladanie s nimi konaním žalovanej, ktorá zasiahla do jeho vlastníckeho práva“. Uplatnená výška je minimálna, s odkazom na údaje v cenníkoch, o priemernej cene nájomného za motorové vozidlá.

23. Pre spôsob vedenia konania, dokazovania pred okresným súdom boli tak podstatné tvrdenia žalobcu, žalovanej v spojení s Čl. 8 CSP, podľa ktorého „Strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu“. Je nepochybné, že s povinnosťou tvrdenia je spojená aj dôkazná povinnosť.

24. Práve pre skutkové posúdenie (ne)dôvodnosti žalobou uplatneného nároku na zaplatenie sumy 40 000,- Eur titulom náhrady škody, resp. ušlého zisku bolo pred okresným súdom vykonané dokazovanie.

25. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď pristúpil k skúmaniu splnenia zákonných podmienok vzniku nároku žalobcu na náhradu škody podľa ust. § 373 Obchodného zákonníka.

26. V súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu škody, resp. ušlého zisku krajský súd v prvom rade poukazuje na základné predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu vyjadrené v ust. § 373 Obchodného zákonníka, a to porušenie povinností zo záväzku alebo inej právnej povinnosti stanovenej v Obchodnom zákonníku, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinností, ktoré zákonné predpoklady pre vyhodnotenie žaloby o náhradu škody musia byť kumulatívne a dôkazné bremeno o preukázaní ich existencie nesie poškodený v konaní.

27. Je potrebné súhlasiť so zhodnotením okresného súdu, že v konaní bol preukázaný prvý zákonný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, a to porušenie povinností zo záväzku, keď v danom prípade záväzok žalovanej vydať žalobcovi motorové vozidlá existoval na základe Zmluvy o predaji podniku, uzavretej medzi žalobcom a žalovanou dňa 02.04.2013 a súčasne bol judikovaný rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 17Cb/52/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/240/2019, vykonateľným dňa 03.07.2020, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť vydať vec. V zhode s okresným súdom i krajský súd konštatuje, že žalovaná povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy o predaji podniku porušila.

28. Ďalším predpokladom pre vznik zodpovednosti za škodu je vznik škody. V tejto súvislosti krajský súd uvádza, že škodou sa rozumie najmä zmenšenie majetku, teda to, o čo sa majetok poškodenej strany škodnou udalosťou zmenšil (poškodenie, zničenie alebo strata hmotného majetku); zníženie alebo strata spôsobená obmedzením alebo zánikom majetkových práv; škoda spočívajúca v znemožnení výkonu majetkových práv a v dôsledku toho boli márne vynaložené náklady, ktoré by inak (nebyť škodnej udalosti) poškodený nemusel vynaložiť. Žalobca vo vzťahu ku škode bol povinný objasniť skutočnosti preukazujúce jej vznik.

29. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie a ani v odvolacom konaní neposkytol tvrdenia a ani neoznačil dôkazy týkajúce sa skutočnej škody, t.j. že došlo k zmenšeniu, úbytku v jeho majetku, resp. vynaloženiu nákladov práve v dôsledku konania žalovanej. Žalobca ani netvrdil opotrebenie, resp. poškodenie daných (vrátených) motorových vozidiel.

30. Pokiaľ žalobca tvrdil vznik škody spočívajúcej v ušlom zisku, tak vo všeobecnosti uvádza krajský súd, že ušlý zisk ako druh majetkovej ujmy (škody) spočíva v nedosiahnutí toho, čo by poškodený pri neexistencii škodnej udalosti za normálnych okolností, pri pravidelnom behu vecí dosiahol. Ušlý zisk teda znamená stratu očakávaného výnosu. Pri posudzovaní ušlého zisku nepostačuje len pravdepodobnosť zvýšenia majetku poškodeného v budúcnosti, ale musí byť stanovené naisto, že pri pravidelnom behu vecí, pokiaľ by nebolo protiprávneho konania škodcu, mohol poškodený dôvodne očakávať zvýšenie svojho majetku. Pri výške ušlého zisku je určujúce, akému majetkovému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu, resp. o aký reálne dosiahnuteľný (nie hypotetický) prospech poškodený prišiel. Je teda nutné vychádzať z čiastky, ktorú by v predmetnom období za obvyklých podmienok poškodený získal s prihliadnutím na náklady vynaložené na dosiahnutie tohto zisku, prípadne na náklady na dosiahnutie tohto zisku potrebné. Ušlý zisk sa teda neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Pre výšku ušlého zisku je teda rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu (škodová udalosť), teda konkrétne o aký dosiahnuteľný príjem, po odpočítaní nákladov, reálne poškodený prišiel.

31. Žalobca ako ten, ktorý uplatňuje nárok na náhradu ušlého zisku, bol tak v konaní povinný produkovať také skutočnosti a dôkazy, ktoré by svedčili o tom, že by pri normálnom priebehu veci dosiahol zisk dosahovaný v obchodnom styku, za obdobných podmienok v okruhu podnikania, v ktorom podniká. Dôkaz o existencii ušlého zisku musí byť jednoznačný, neobstojí iba špekulácia. Pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo dôjsť, reálne zabránilo konanie škodcu, teda konkrétne, o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel. Výška ušlého zisku v podobe straty príjmu za prenájom hnutelnej veci sa však viaže k sume, ktorú by poškodený v predmetnom období, za obvyklých okolností na danom mieste získal, na základe platnej nájomnej zmluvy, zodpovedajúcej bežným pomerom, od ktorej je však potrebné odpočítať sumu, ktorú by musel na dosiahnutie tohto zisku vynaložiť. Predsa ušlý zisk nemôže byť bez ďalšieho len samotným žalobcom určená cena, ktorá

vychádza len z údajov vo verejne dostupných cenníkoch. Zároveň odvolací súd k úplnosti zvýrazňuje aj to, že podľa údajov výpisu zo živnostenského registra žalobcu (č.l. 29 spisu) tento ani nemá v predmete podnikania prenájom motorových vozidiel. Odvolací súd preto súhlasí so záverom okresného súdu, že žalobca žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázal oprávnenosť uplatneného nároku na náhradu škody titulom ušlého zisku. Pokiaľ okresný súd nemal preukázanú druhú z kumulatívnych podmienok pre vznik zodpovednosti za škodu žalovanej, postupoval správne, ak preukazovanie príčinnej súvislosti vyhodnotil v danom prípade ako irelevantné.

32. Krajský súd uvádza, že preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie výhradne v rozsahu a z dôvodov uvedených žalobcom v odvolaní a zaoberal sa tými otázkami, ktoré boli nevyhnutné a podstatné pre rozhodnutie o nároku žalobcu a pre rozhodnutie o jeho odvolaní. Odvolací súd konštatuje, že vychádzal zo skutkového stavu, v dostatočnom rozsahu zisteného súdom prvej inštancie, ktorým bol viazaný (§ 383 CSP), vrátane jeho správneho vyhodnotenia, ktorý bol podkladom pre správne prijatý záver o nepreukázaní vzniku škody na strane žalobcu ako predpokladu pre uplatnenie nároku na náhradu škody (ušlého zisku).

33. Z vyššie uvedených záverov krajský súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 369 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, ktorej voči žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia za aplikácie ust. § 262 ods. 2 CSP.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.